

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.931 van 20 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
 - 1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 augustus 2004, verklaart er zich op 23 oktober 2006 voor de derde maal vluchteling.
 - 1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 21 augustus 2008, verstuurd op 27 augustus 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Volgens uw verklaringen bent u van Afghaanse afkomst en geboren in Asrer, district Qarabach, provincie Ghazni. U zou Hazara en sjiet zijn. Volgens uw verklaringen werden uw ouders vermoord toen u drie jaar was door commandant Qasimi van de Harakat-partij. Ongeveer twee jaar later zou deze commandant ook uw oom, die bij de Wahdat partij was, hebben gedood. In 2001 zou u Qasimi hebben verklikt aan de

Taliban. Hij werd zelf thuis niet aangetroffen omdat hij was gevlucht, maar ze namen zijn broer mee en doodden hem. Na de val van de Taliban, keerde Qasimi naar uw regio terug en was u bang voor zijn wraak. U zou twee jaar in Kabul ondergedoken hebben geleefd alvorens te vluchten. Op 26 augustus 2004 kwam u België binnen en op 16 september 2004 deed u hier een eerste asielaanvraag. U bleek reeds op 20 april 2004 in Duitsland asiel te hebben aangevraagd. U heeft zich verzet tegen uw overname door de Duitse autoriteiten en wenste dat uw asielaanvraag door België werd behandeld. U gaf hiervoor geen specifieke reden op. De Minister nam op 10 juni 2005 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Hierop ging u naar Iran. U vluchtte opnieuw naar België waar u op 16 januari 2006 een tweede asielaanvraag indiende. U kreeg van de Minister op 27 april 2006 een technische weigering omdat u geen gevolg hebt gegeven aan een oproeping. Op 23 oktober 2006 verklaarde u zich voor een derde keer vluchteling. U legt ter staving van uw asielaanvraag foto's, verblijfskaarten van Iran, een partijlidkaart, een militaire kaart en een brief voor."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

- 1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoeker maakte door gebrekkige kennis onvoldoende aannemelijk in Afghanistan verbleven te hebben in de periode dat hij zijn vluchtmotieven situeert;
- hierdoor kan evenmin een beeld gevormd worden over de nood aan subsidiaire bescherming.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en schendingen van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, evenals een manifeste appreciatiefout.
2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 164.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Verzoeker betoogt dat in het weergegeven feitenrelaas ten onrechte gesteld wordt dat verzoeker geen specifieke reden zou gegeven hebben voor zijn weigering om zijn asielaanvraag in Duitsland te laten behandelen. Hij wijst op de aanwezigheid van de

zoon van zijn vervolger in dat land, met verwijzing naar de betreffende pagina in het gehoorverslag.

4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag geen specifieke redenen aanhaalde waarom hij niet naar Duitsland terugwilde (bijlage 26 quater, eerste asielaanvraag). Hoe dan ook, uit de bestreden beslissing blijkt dat het determinerende motief van weigering van de bestreden beslissing de vaststelling is dat verzoeker zijn verblijf in Afghanistan in de periode waarin hij zijn vluchtmotieven situeert niet aannemelijk maakt, wat de geloofwaardigheid van het hele relaas op de helling zet.
5. Verzoeker betwist de ongeloofwaardigheid van zijn verblijf in Afghanistan ten tijde van zijn vluchtaanleiding. Hij tracht de verschillende vaststellingen die in de bestreden beslissing zijn opgesomd stuk voor stuk te verklaren. Hij verwijst naar de relevante passages in de gehoorverslagen om aan te tonen dat de betreffende elementen allen vergezocht en speculatief zijn, en vastgesteld zonder dat er rekening gehouden werd met verzoekers profiel. Mits in acht name van dat profiel (zijn jeugdige leeftijd, gedwongen ondergedoken verblijf binnenshuis en zijn traumatische ervaringen) zou uit zijn relaas duidelijk blijken dat hij wel ondergedoken verbleef in Kabul in de twee jaren voor zijn vlucht. De Commissaris-generaal zou niet één ernstig argument hebben om de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas in vraag te stellen. Hij beweert dat in de verschillende gehoorverslagen geen enkele tegenstrijdigheid is terug te vinden en leest derhalve in de weigering een manifeste appreciatiefout. Hij wijst daarnaast op de door hem bijgebrachte documenten (lidkaart van Hezb-i-wahdat, militaire kaart van Ahmad Ali, verblijfsvergunningen in Iran en verschillende foto's van zijn oom als commandant). Hierdoor verschaftte hij de Commissaris-generaal minstens een begin van bewijs om zijn coherente verklaringen te staven waardoor hem, gelet op de relevante doctrine terzake, het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden.
6. Zoals hoger reeds aangegeven, besloot de Commissaris-generaal tot de onwaarschijnlijkheid van het asielrelaas nadat hij tot het besluit kwam dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers verblijf in Afghanistan ten tijde van zijn vluchtmotieven. De bestreden beslissing behandelt in hoofdzaak verzoekers beweerde tweejarig ondergedoken verblijf in de winkel van zijn oom te Kabul in 2001-2003. Uit lezing van de gehoorverslagen vermag de Raad vast te stellen dat de kennis van verzoeker over het leven in Kabul in die periode inderdaad bijzonder gebrekkig is. Zijn kennis van incidenten is uiterst vaag, hij had geen weet van lokale radiozenders, kende het prefix niet van de nummers uit Kabul, en was niet op de hoogte van een avondklok die er in die periode ingesteld was (CGVS gehoorverslag 16/06/08, p. 9). Verzoeker tracht deze merkwaardigheden elk te verklaren, onder meer door te wijzen op zijn jeugdig profiel en zijn gedwongen ondergedoken bestaan. De ongeloofwaardigheid van verzoekers verblijf in Kabul in die periode werd echter niet louter uit bepaalde elementen afzonderlijk afgeleid, doch uit een geheel van door de Commissaris-generaal vastgestelde lacunes in kennis. Het is de samenlezing van deze motieven die de conclusie zijn draagkracht geeft. Verzoekers verwijzing naar zijn jeugdig profiel is onafdoende om het gebrek aan kennis op verschillende vlakken van het dagelijkse leven te verklaren. Immers, ook van een jeugdig en ongeschoold persoon kan verwacht worden dat hij over zijn dagelijkse leefwereld, zoals daar zijn de mogelijkheid voor hem of zijn familieleden om zich 's avonds op straat te begeven, de radiozenders die hij beluisterde, e.d., informatie kan geven.

Naast een gebrekkige kennis over het dagelijkse leven in Kabul stelt de Raad vast dat verzoeker daarenboven inconsistente verklaringen aflegde over zijn specifieke werkzaamheden in de winkel van zijn oom. Zo beweerde verzoeker de winkel schoon

te maken als en als zijn oom er niet was in te staan voor de verkoop. Dat zou hij enkele dagen per week gedaan hebben, waarna hij aanbrengt ook in de winkel van zijn oom in Ghazni gewerkt te hebben. Gevraagd naar hoe druk de winkel bezocht werd, wijzigt verzoeker meteen zijn verklaringen door te stellen dat hij enkel in de winkel in Ghazni werkte, in Kabul ging dat niet (CGVS gehoorverslag van 16 juli 2008, p. 2-3). Deze verklaringen maken dat zijn bewering ondergedoken geleefd te hebben en aldus van het dagelijkse leven uitgesloten geweest te zijn, niet langer geloofwaardig overkomt. Verzoeker zou volgens zijn eigen verklaringen in de winkel af en toe als verkoper gewerkt hebben, maar vooral in de winkel in Ghazni, wat helemaal niet overeenstemt met zijn beweerdelijke jaren van ondergedoken verblijf waarin hij naar eigen zeggen het daglicht schuwde (CGVS gehoorverslag 16/06/08, p. 9: CG *“Wat deed u overdag in Kabul gedurende die twee jaren?”*, kv: *“Niets, ik bleef binnen en niemand wist dat ik daar was.”*). Verzoekers relaas is dus niet, zoals hij zelf beweert, vrij van tegenstrijdigheden.

Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond daarvan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker maakte zijn ondergedoken verblijf in Kabul niet aannemelijk. Gezien deze episode een sleutelmoment is in zijn asielrelaas, namelijk het moment waarop zijn vluchtmotief zich manifesteerde en verzoeker uit nood aan internationale bescherming zijn land ontvluchtte, kan evenmin aan zijn asielrelaas zelf geloof gehecht worden.

Verzoekers bijgebrachte documenten kunnen aan bovenstaande conclusie geen afbreuk doen, zij missen immers feitelijke relevantie. Verzoeker bracht een lidkaart van Hezb-i-wahdat, militaire kaart van Ahmad Ali, verblijfsvergunningen in Iran en verschillende foto's van zijn oom als commandant bij. Geen van deze documenten bewijzen verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging ten opzichte van een Harakat-commandant noch zijn voorgehouden gedwongen ondergedoken verblijf in de winkel van zijn oom in Kabul. Overigens wenst de Raad op te merken dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, quod non.

7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratieve dossier, meer bepaald de verhoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken en van het Commissariaat-generaal en dat verzoeker tijdens die gehoren de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker ondertekende het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij te kennen gaf dat de door hem verstrekte inlichtingen oprecht zijn. Hij maakte geen opmerkingen betreffende het gehoor bij het Commissariaat-generaal. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006 nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 2.2.1. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De regio waar verzoeker van afkomstig is zou onderhevig zijn aan willekeurig geweld. Verzoeker staft dit met rapporten van Human Rights Watch en Amnesty International die de levensgevaarlijke situatie die in Afghanistan heerst en de escalatie daarvan illustreert. Zelfs als verzoekers asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenstatus dan nog had de Commissaris-generaal een afzonderlijk en ernstig onderzoek dienen te voeren om na te gaan of verzoeker afkomstig is uit een regio die vandaag vermeldt staat op de lijsten van het UNHCR met gevaarlijke districten. De Commissaris-generaal voerde geen onderzoek naar de toestand in verzoekers regio van oorsprong Ghazni, wat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inhoudt.
- 2.2.2. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Kabul. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 november 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. VAN ISACKER.